

1987. május 22. - **Évek óta figyeltem a rockkoncertek potenciális közönségét az utcákon, az aluljárókban és a járműveken.**

Jellegzetes, várakozásteli figurák. Annak idején, már a „Blahán” tudtam, hogy a Danuviába Ricsére, az FMH-ba Hobóra, vagy a Budaiba Mobilra igyekeznek. Arcukon látszott az izgalom, mozgásukon a feszültség. Lehet, hogy a ruhájuk szakadt volt, de a lelkük ünneplőbe öltözött. Lehet, hogy a szemük kissé zavaros volt, de a szívük tiszta. Már dúdolták, vagy fennhangon énekelték az ismerős számokat, skandálták a jelszavakat. Ugye ismerős a kép?

Idén, május első szombatján a szokásos várakozással indultam a Tabánba. A korábbi évekhez képest az utcakép szokatlan volt. Bevásárló tömeg nyüzsgött mindenfelé. A 78-as busz tele volt „polgárral”, koncertre igyekvőt alig láttam. Vajon hányan lesznek kinn a „hegyoldalban”? Esőisten kegyes volt a rockmajális résztvevőkhöz, mert a levegőben lógó zuhát egy héttel elhalasztotta. S a nép most sem maradt hűtlen a rockviadorokhoz.

A feléledt színpadon a Tátrai—Török kettős kvintettben varázsolt bennünket oda-Vissza a városba a dzsungelharcos nótáktól a legújabb Munkaügyi bluesig. Török Ádám marokra fogott dobverővel és fuvolával hadonászott, majd fölborítva mikrofonállványát a ráeszkábált kapcsolótáblával. Közelről hősies volt a küzdelem, távolról vajon milyen lehetett? Néhányan a színpad elé hoztak tiszteletükre egy lerobbant tandemet. Jó poénnak szánták, s a német fotósok sűrűn kattogtatták is masinájukat. Szerintem Ádámék jobban örültek volna, ha az ismert hirdetés tandemjét hozzák, a lányokkal együtt.

Ez a néhány tízezer ember, azt hiszem, kevés ahhoz, hogy sikerre vigyen egy ilyen stílusú zenekart. A komoly, fajsúlyos muzsikát sajnos az aranylemezeket vásárló százazrek nem hallgatják szívesen. S ők nem is voltak ott a Tabánban azon a délelőttön, hanem kapualjból kapualjba, butikról butikra rohangálva kergették hétvégi euródiszkós álmaikat. Rájuk nem számíthat a tabáni zene. Nem irigylem azokat a következetes zenészeket, akik nem boldogítani-bódítani akarják kis hazánk zenehallgató polgárait. A lemezjogdíjak nem felénk folydogálnak bőséges hozamban.

Néztem Tátrai magába zárkózott játékát, amint a hangfalakhoz húzódva, behunyt szemmel pengetett. Mintha egyedül volna a tízezres tömeggel szemben is. Az ő életútja fordított: a nagyobb népszerűség felől közelít a bensőségeshez. Vajon megtalálja-e önmagát? Kíváncsian várom régóta készülő lemezüket, s remélem, meglepetésszerűen jó lesz.

Az utóbbi években igyekeztem nem elmulasztani ezt az össznépi rockeseményt. Tisztelem ezt a jelenséget, amely ráadásul demokratikus is. Nemcsak azért, mert ingyenes. A Tabánban mindenki odamegy, áll, ül, ahova akar. Ehet, ihat vagy cigarettázhat. Figyelhet, ugrálhat, napozhat vagy aludhat. Sétálhat vagy felmászhat egy fára, kimehet és bejöhet, ahányszor kedve tartja. Egyetlen egy szabály van: ne zavarj a másik szórakozását! S ezt a rocknépi megegyezést ritkán sértik meg.

Az LGT-nél először az tűnt föl, hogy Somló Tamás milyen nagy kedvvel játszott. Mintha pótolni akarta volna a tavalyi „hiányzást”. Jó hangulata szemmel láthatóan mindegyikükre átragadt. A közönség pedig hálásan reagált. Karácsony János várta is a megerősítést, s rákérdezett, ott fenn, a távolban is hallatszanak-e. Mert ő időnként nem halotta magát. Pedig meggyőző, szép és tiszta volt, mint a lemezén. (Tőle is várom az újabb korongot.)

Milyen jó, hogy Solti Jánosnak csak két elektromos dobja van, hogy nem ült fel a múltó hangszerdivat áramlatainak. A „bördobot”, úgy látszik, nem lehet megunni. Akárcsak Solti dobjátékát. Meg is kérem legközelebb a főnökét, ugyan intézzon már el neki egy kis szót! Mert

amilyen szerény... Presser Gábor idén még beljebb húzódott a színpadon Yamaha-billentyűbástyaival, így aztán „James” igencsak tekergethette a nyakát, hogy kontroll nélkül el ne tévedjenek. Újabban Presser is nyakába akasztja „zongoráját”, és igazi frontemberként nyomul. A szerep még kissé szokatlannak tűnt, de láthatóan nagyon élvezte, hogy egykezes klaviatúrájával néhány percre megszűnt „röghöz kötöttsége”. A szólógitárossal előadott „párbaj”, a két hangszer, a szólamok rivalizálása élményszámba ment. Jövőre veletek ugyanitt! Tizenévesekkel és a hetvenes évek végéről itt maradt igazi rockerekkel. Akik valahogy átvészelték az utóbbi tíz év pophullámain. Az idén is minden korosztály képviseltette magát. Már a karonülőket is itt levegőztették, s együtt hallgatta a zenét a sztármanöken és a szakadt nehézéletű. Fölöttük pedig könnyed léggömbök lebegtették a nemzeti színű zászlót. Két óra rockbéke és elrugaszkodás a nyomasztó forintos gondoktól. Bár a nehézségeket a koncerttől is egyre nehezebb távol tartani. Szerencsére akadtak „adakozó” hirdető, s van „Bem rakpart” (a Mini régi bázisa) és IRI. Mutatta ismerősöm a tavalyi koncerten készült fotóit. Késik a természet. Akkor sokkal zöldebbek voltak a fák a színpad mögött. **Zétényi Zoltán**